

Arrest

**nr. 147 779 van 15 juni 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MIR-BAZ en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam : S.(...) (alias HU: S.(...))
voornaam : S.(...) (alias HU: S.(...))
geboortedatum : 01.01.1995 (alias HU: 01.01.1997 – alias BE voor leeftijdsonderzoek: 31.05.1998)
geboorteplaats : Nawabad
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 12.04.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 13.04.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Nawabad op 31.05.1998. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 13.04.2015 verklaarde geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 13.04.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 13.04.2015 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Hongarije en er vervolgens asiel heeft aangevraagd. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 02.06.2015 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.05.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.04.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden nadat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Hongarije en er vervolgens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde daarop dat dat zijn vingerafdrukken onderweg werden genomen en dat hij werd geslagen en gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen maar dat hij geen asiel heeft aangevraagd in dat land. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.05.2015 dat hij tweeëntachtig dagen eerder vanuit Afghanistan illegaal per auto naar Iran gereisd zou zijn waar hij ongeveer negentien dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer negen dagen illegaal in Iran verbleef op een onbekende plaats alvorens per auto en te voet naar Turkije te reizen waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van twaalf dagen op een onbekende plaats zou betrokkene vervolgens te voet en per auto naar Bulgarije gereisd zijn waar hij vijf dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij vijf dagen illegaal op straat verbleven zou hebben en vervolgens negen dagen in een kamer op een onbekende plaats.. Vervolgens zou betrokkene vanuit Bulgarije te voet naar Servië zijn gereisd waar hij elf dagen op een onbekende plaats verbleven zou hebben. Vanuit Servië zou betrokkene vervolgens naar Hongarije gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij twee dagen in Hongarije verbleef en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en dat hij er slecht behandeld zou zijn. Vanuit Hongarije zou betrokkene vervolgens naar Italië gereisd zijn waar hij één dag later aankwam. Na een verblijf van zeven dagen op een onbekende plaats zou betrokkene vanuit Italië per trein naar Frankrijk gereisd zijn waar hij één dag later aankwam. Na een verblijf van zes dagen zou betrokkene vanuit Frankrijk per auto naar België gereisd zijn waar hij op 12.04.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum, in casu 31.05.1998, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 13.04.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 13.04.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven geboortedatum bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 15.04.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV, Campus Brugge, Dienst Radiologie – Medische beeldvorming, gelegen te Ruddershove 10, 8000 Brugge teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek de leeftijd van betrokkene bepaald wordt op 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar en betrokkene dus meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 15.04.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Met betrekking tot het gegeven dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.05.2015 een kopie van een Taskara neerlegde waarop staat dat betrokkene 8 jaar was in 2006, dient echter te worden opgemerkt dat dit document niet van die aard is om de conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 15.04.2015 te wijzigen waaruit blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar. Bovendien blijkt uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd (vermelding: stuk 1) immers dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten.

Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije wel genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 24 & 25), dient te worden opgemerkt dat uit de coderingen in het Eurodacverslag van 13.04.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie in Hongarije werden genomen ten gevolge het illegaal binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een asielaanvraag. De codering HU1330011209515 in het Eurodacverslag van 13.04.2015 wijst er op dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem door Hongarije. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten van het leeftijdsonderzoek d.d. 15.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden wegens het illegaal inreizen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een asielaanvraag, werd voor betrokkene op 20.05.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 02.06.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 28.03.2015 effectief een asielverzoek heeft ingediend bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten maar dat hij vervolgens verdween en zijn asielprocedure ten gevolge daarvan werd afgesloten. Dit ondergraaft verder het aannemelijk karakter van de verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije wel werden genomen maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. De Hongaarse autoriteiten stelden in hun antwoord d.d. 14.05.2015 op een verzoek tot informatie onder art. 34 van de Dublin-III-Verordening verder dat betrokkene in Hongarije gekend staat onder de naam S. S. (...) met geboortedatum 01.01.1997 en dat betrokkene na zijn asielaanvraag op 28.03.2015 op 07.04.2015 gemeld werd als verdwenen. De Hongaarse autoriteiten stellen eveneens dat betrokkene zich in Hongarije niet heeft opgegeven als minderjarige en dat een leeftijdsonderzoek bijgevolg niet werd uitgevoerd. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen en het zich voordoen als niet-begeleide minderjarige in België. Door zich voor te doen als als niet-begeleide minderjarige terwijl uit het medische onderzoek van 15.04.2015 blijkt dat betrokkene

ouder is dan 18 jaar ondergraaft betrokkene de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen stelde betrokkene dat hij zich in Hongarije als meerderjarige verklaarde omdat je als minderjarige heel lang moet blijven en je in een gesloten centrum wordt opgesloten en dat hij niet in een land wou blijven waar je slecht behandeld wordt en dat hij geslagen geweest zou zijn en gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te nemen. Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of behandeling door de Hongaarse autoriteiten dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde dat hij zich in Hongarije opgaf als meerderjarige omdat minderjarigen lang moet blijven en worden opgesloten in een gesloten centrum. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet beschouwd kan worden als een minderjarige aangezien de conclusie van het leeftijdsonderzoek d.d. 15.04.2015 stelt dat betrokkene een leeftijd heeft van 20,7 jaar met een standaardafwijking van 1,6 jaar en dus meer dan 18 jaar oud is. Dat betrokkene zich dan ook in Hongarije zou hebben opgegeven als meerderjarige omdat minderjarigen lang in Hongarije moeten blijven en er in een gesloten centrum geplaatst worden, kan gezien de conclusie van het leeftijdsonderzoek dan ook niet als geloofwaardig worden beschouwd. Van de verklaring dat minderjarigen in Hongarije in een gesloten centrum geplaatst zouden worden, brengt betrokkene ook geen begin van bewijs aan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013), niet blijkt dat niet begeleide minderjarigen in Hongarije automatisch het voorwerp uitmaken van een bewaringsmaatregel en in een gesloten centrum geplaatst worden omdat ze minderjarig zijn. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij geslagen zou zijn en gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te geven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan evenmin geen begin van bewijs aanbrengt. Met betrekking tot de verklaring dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, dient te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee

of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Indien de Hongaarse autoriteiten daarbij eventueel geweld zouden hebben moeten aanwenden, toont echter op geen enkele wijze aan dat het eventueel door de autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Hongaarse autoriteiten op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers er gewezen dient te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn gezien het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening en de vermelding in het Hongaarse antwoord d.d. 11.03.2015 dat de asielaanvraag van betrokkene door zijn verdwijning nog niet inhoudelijk beoordeeld werd, toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een inhoudelijke beoordeling en van een definitieve beslissing aangezien de Hongaarse autoriteiten overnemen op basis van art. 18§1.b van de Dublin-Verordening waarin gesteld wordt dat het verzoek nog in behandeling is, het voorwerp zal zijn van detentie. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De door betrokkene aangehaalde redenen kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. Wat bovendien de aangehaalde mensonterende en erbarmelijke omstandigheden in Hongarije betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten en gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013) blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en

mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op

welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 15.04.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.05.2015 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene mensen in Iran hem hebben aangeraden om in België asiel aan te vragen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat België hem werd aangeraden door andere mensen om asiel aan te vragen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hem dit door anderen in Iran zou zijn aangeraden,

Zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat dit hem door mensen in Iran werd aangeraden, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat hij psychische problemen heeft en dat hij pijn heeft aan zijn nieren (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij psychische problemen heeft en dat hij pijn heeft aan zijn nieren, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn. In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Hongarije waar hij op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen (4).”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Ook voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2 De verzoekende partij voert in de uiteenzetting van haar middel één doorlopend betoog, zonder een duidelijk onderscheid te maken tussen de verschillende interne en hogere rechtsnormen die zij

inroept. Zodoende zal ook de Raad deze globale uiteenzetting in zijn geheel beschouwen als zijnde de onderbouwing voor alle verschillende schendingen die de verzoekende partij aanvoert.

Vooraf stipt de Raad aan dat, voor zover de verzoekende partij het oneens is met het resultaat van de leeftijdsbepaling en de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 8 mei 2015, zij haar bezwaren niet aan de censuur van de Raad kan onderwerpen. Voormelde beslissing van de Dienst Voogdij is immers geen beslissing die werd genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals bedoeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet, zodat de Raad hierover geen uitspraak kan doen, omdat dit niet tot zijn bevoegdheidsdomein behoort. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep te hebben ingediend bij de Raad van State. Verzoekende partij lijkt te beweren dat de wettigheid van deze beslissing daardoor niet definitief vaststaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop niet zou mogen baseren. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *"le privilège du préalable"*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad van State hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt hem niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Bijgevolg kan de verzoekende partij thans onmogelijk door de Raad als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling worden beschouwd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. In geval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Uit rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie (hierna verkort: het HvJ) blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische

tekortkomingen in de asielpprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid). Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin III Verordening.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

In casu stelt de verzoekende partij dat hij zelf heeft aangegeven dat hij zich in Hongarije als meerderjarige verklaarde omdat hij als minderjarige heel lang moet blijven en hij in een gesloten centrum opgesloten zal worden en dat hij niet in een land wilde blijven waar hij slecht behandeld wordt en geslagen geweest zou zijn. Verzoekende stelt zichzelf de vraag hoe hij bewijzen kan voorbrengen van het feit dat hij geslagen zou zijn geweest en stelt dat het algemeen geweten is dat de politie in Hongarije geweld gebruiken en dit aldus geldt als begin van bewijs. Verzoekende partij vraagt om haar het voordeel van de twijfel te geven wat betreft de mishandelingen in Hongarije en verwijst naar een het *“World Report 2013”* waaruit zou moeten blijken dat Hongarije zich schuldig maakt aan teruggedrijving van vreemdelingen naar Servië en Oekraïne.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 14 mei 2015 hebben meegedeeld dat de verzoekende partij op 28 maart 2015 een asielaanvraag indiende, maar vervolgens is verdwenen op 7 april 2015. Ook blijkt uit het administratief dossier dat 27 maart 2015 en 2 april 2015 vingerafdrukken van de verzoekende partij werden genomen. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, gaan de laatst afgenomen vingerafdrukken gepaard met de codering HU1(...). Uit artikel 2.3 van de Verordening (EG) Nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, de bepaling waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt inderdaad dat de "1" na de landencode "HU" (voor Hongarije) voor asielzoekers staat. Ook uit het feit dat de Hongaarse autoriteiten op 2 juni 2015 het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, blijkt – zoals ook in de bestreden beslissing gesteld – dat de verzoekende partij in Hongarije een verzoek om internationale bescherming aldaar had ingediend. Aangezien haar asielaanvraag reeds in behandeling is in Hongarije kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar voormeld rapport "World Report 2013".

Met betrekking tot haar behandeling in Hongarije verklaarde de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor het volgende: *"Ik verklaarde me in Hongarije als meerderjarige. Als minderjarige moet je daar heel lang blijven en word je opgesloten in een gesloten centrum. Ik wou niet in zo'n land blijven waar je slecht behandeld wordt. Ze hebben mij geslagen en gedwongen om vingerafdrukken te laten nemen"* (vraag 36).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op deze verklaringen wordt ingegaan en dat aangegeven wordt dat de verzoekende partij van de slagen en het verplicht nemen van de vingerafdrukken niet het minste bewijs aanbrengt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook bij haar verzoekschrift geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt hoe zij een bewijs zou kunnen voorleggen van het feit dat zij geslagen is doet zij geen afbreuk aan de desbetreffende motivering noch weerlegt zij deze. Ook moet worden gesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om een bewijs hiervan neer te leggen.

Met de loutere stelling dat zij zelf heeft aangegeven dat zij zich in Hongarije als meerderjarige verklaarde omdat zij als minderjarige heel lang moet blijven en zij in een gesloten centrum opgesloten worden, herhaalt zij slechts haar verklaringen die zij aflegde tijdens het Dublingehoor, maar doet zij geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Voor zover de verzoekende partij nog stelt dat het niet volstaat om te verwijzen naar het feit dat Hongarije een lid is van de EU, die de Conventie van Genève heeft ondertekend dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zich geenszins hiertoe beperkt, maar dat uitgebreid gemotiveerd wordt omtrent de situatie in Hongarije. Hiervoor verwijst de Raad naar hetgeen in dit verband verder gesteld wordt.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de slechte behandelingen die zij zou hebben ondergaan nadat zij op illegale wijze de Hongaarse grens overschreed, zo ze al geloofwaardig zijn, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Hongarije een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, nu zij in geheel andere omstandigheden Hongarije zal binnenkomen.

Er dient immers te worden benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is, dat de verzoekende partij aan de Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen te Budapest en dat er een laissez-passer (vervangend reisdocument) werd opgesteld voor de Dublinoverdracht. Er zijn dan ook geen indicaties dat de overdracht van de verzoekende partij niet met een zorgvuldige omkadering en de nodige garanties zal plaatsvinden. De verzoekende partij wordt bovendien overgedragen als asielzoeker wiens verzoek in Hongarije in behandeling is. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de verzoekende partij op dezelfde manier zal behandeld worden zoals zij beweert behandeld te zijn geweest toen zij Hongarije de eerste maal, op dat moment op illegale wijze,

binnenkwam. Bovendien heeft zij bijstand van een advocaat, zodat niet kan aangenomen worden dat zij in onwetendheid over haar specifieke situatie en aan haar lot overgelaten in Hongarije zal aankomen. De Raad wijst er bijkomend op dat uit het *National Country Report – Hungary* van *Asylum Information Database*, up-to-date tot 17 februari 2015 (hierna: het AIDA-rapport) blijkt dat tijdens de asielprocedure, zowel voor de gehoren als in beroep, tolken voorzien zijn. Met betrekking tot de toegang tot een advocaat stelt de Raad vast dat in het AIDA-rapport inderdaad aangegeven wordt dat er in dit verband problemen zijn, maar dit leidt niet automatisch tot de vaststelling dat een schending van artikel 3 al dan niet *juncto* artikel 13 van het EVRM zou voorliggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* geen zwaarwegende gronden aanbrengt die aannemelijk maken dat zij bij de overdracht aan Hongarije om redenen van haar persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Hongarije beschrijven, is dit niet voldoende, nu zij nalaat om haar specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Hongarije vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen.

In casu toont de verzoekende partij *prima facie* het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten en andere bronnen waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat de asielprocedure in Hongarije, in weerwil van wat de verwerende partij stelt, te wensen overlaat en verwijst vooreerst naar een “*Information Note on Asylum-seekers in Detention and in Dublin-procedures in Hungary*” van mei 2014 van het Hungarian Helsinki Committee (HHC) waarin wordt gesteld dat een groot aantal asielzoekers die een eerste aanvraag hebben ingediend, waaronder ook diegenen die onder de Dublin-reglementering worden teruggestuurd naar Hongarije, in de periode tussen 1 juli 2013 en 17 april in asieldetentie worden gehouden. Zij verwijst naar de wetgeving die betrekking heeft op deze asieldetentie en de daarin opgenomen voorwaarden. Zo is, luidens het door de verzoekende partij aangehaalde citaat uit dit rapport, asieldetentie mogelijk om de identiteit van de betrokkene vast te stellen en wanneer er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker de procedure wil belemmeren of vertragen, en/of wanneer er een risico op onderduiken bestaat. Verder verwijst zij naar de cijfers, waaruit zou blijken dat in april 2014 42% van de alleenstaande mannelijke asielzoekers in detentie werd geplaatst en naar een citaat uit een rapport van 8 augustus 2013 van het “Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation” waarin wordt gesteld dat UNHCR in april 2012 vaststelde dat asielzoekers in cellen worden opgesloten voor het grootste deel van de dag, dat zij verbaal en fysiek worden mishandeld en in handboeien worden vervoerd naar de rechtbank of de dokter. Zij citeert ook uit een rapport van het HHC van 28 juni 2013, met als opschrift “*Brief note on asylum-related legal changes*” waarin wordt verwezen naar het afzonderlijke asieldetentiesysteem en de gebreken daarvan. Tenslotte citeert zij nog uit het “*Annual Report on Human Rights*” in 2012 en een “*Query response on asylum conditions*” van 9 januari 2013. In beide rapporten wordt verwezen naar de problemen van Dublin-terugkeerders, die veelal in immigratie-detentie terechtkomen en wier aanvraag als een herhaalde asielaanvraag wordt beoordeeld, met alle procedurele gevolgen en gebreken aan volwaardige garanties van dien.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 20 maart 2015 instemden met het verzoek tot terugname van de verzoekende partij en hierbij uitdrukkelijk verwezen naar artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, dat betrekking heeft op de verplichtingen van de Lidstaten en luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Uit de toepassing van dit artikel volgt dat het asielverzoek van de verzoekende partij in Hongarije nog in behandeling is. Verder blijkt duidelijk uit de lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan.

Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Betreffende detentie in Hongarije oordeelt de gemachtigde in de bestreden beslissing – met verwijzing naar het AIDA-rapport – dat sinds 1 juli 2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers, doch niet impliceert dat asielzoekers die overeenkomstig de verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van de voorliggende informatie is de gemachtigde van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België asiel vroeg in Hongarije maar wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, na overdracht het voorwerp zal zijn van een detentie.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er, naast de opvang in open asielcentra, ook detentie. Overeenkomstig het AIDA-rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer de betrokkene wordt gevat. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielprocedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag. Ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM werd de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije vervolgens aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aldus werd sinds juli 2013 het systeem van ‘asieldetentie’ ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat haar in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten, waardoor niet blijkt dat haar asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker, indien een persoon was ondergedoken of het verloop van de procedure vertraagde of indien er ernstige gronden zijn om zulks aan te nemen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Uit de verklaringen van de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting kan bovendien geenszins worden afgeleid dat zij werd vastgehouden in Hongarije, maar wel dat zij zonder enig probleem is kunnen vertrekken.

De vage en algemene stelling, verder, dat *“de asielprocedure in Hongarije te wensen overlaat”*, onder verwijzing naar het rapport van het HHC van mei 2014, doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten bij die deze beoordeling als kennelijk onredelijk of foutief zouden kunnen bestempelen maar lijkt enkel aan te geven het niet eens te zijn met de

verwerende partij. Echter kan zij, in het licht van die motieven, niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie wanneer die informatie de beoordeling van het dossier door de verwerende partij niet onmiskenbaar tegensprekt.

Waar de verzoekende partij verder nog verwijst naar een arrest van het “*Supreme Court in England*” van 19 februari 2014, stelt de Raad vast dat de inhoud van deze uitspraak niet wordt weergegeven en op geen enkele wijze in het verzoekschrift wordt betrokken bij de concrete situatie van de verzoekende partij, zodat één en ander geen afbreuk doet aan het hiervoor gestelde.

De verzoekende partij verwijst dan wel naar informatie waaruit blijkt dat in april 2014 ongeveer 40% van de alleenstaande mannelijke asielzoeker in asieldetentie verblijft, met verwijzing naar een rapport van de HHC van mei 2014 en een rapport van 8 augustus 2013 van het “Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation”, maar deze aangehaalde rapporten laten op het eerste zicht evenwel nog niet toe vast te stellen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije alsnog systematisch worden gedetineerd. De Raad herhaalt ook dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan het vereiste profiel voor detentie. Zelfs aangenomen dat er nog sprake is van blijvende problemen en/of tekortkomingen betreffende de detentie van asielzoekers, blijkt nog niet dat *in casu* kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Het EHRM oordeelde in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering terugkeren naar Hongarije ook reeds als volgt wat detentie betreft:

“65. The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the above-mentioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant’s transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.

66. The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylum-seekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.

(i) The applicant’s complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylum-seekers in Hungary

68. As regards the applicant’s complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).

70. *Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.* (...)."

Het EHRM was aldus van oordeel dat de op dat ogenblik gekend zijnde rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin reglementering. Op het eerste gezicht tonen de recentere rapporten zoals deze thans voorliggen nog niet aan dat zich in de situatie van de verzoekende partij een andere beoordeling opdringt en dat kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Inzake de omstandigheden van opvang oordeelt de gemachtigde – zich steunend op het AIDA-rapport, het rapport van Grusa Matevzic, met name "*European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report – Hungary*" van oktober 2012 en een nota van het UNHCR van december 2012 – dat niet kan worden vastgesteld dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin reglementering worden overgedragen per definitie in een situatie terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat *prima facie* de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde rapporten en bronnen niet van aard zijn dat ze voormelde motivering van de gemachtigde vermogen te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aantonen. Het door de gemachtigde in dit verband gehanteerde AIDA-rapport kan ook worden geacht het best de actuele situatie in dit verband weer te geven. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

De Raad wijst tevens op het feit dat het EHRM in de zaak *Tarakhel* stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen, des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij, los van haar hoedanigheid van asielzoeker, nog een profiel heeft van een bijzonder kwetsbaar persoon.

Waar verzoekende partij stelt psychologische problemen te hebben en verwijst naar een verslag van het opvangcentrum waarin sprake is van automutilatie en van het gegeven dat verzoekende partij een paar keer aangaf een uitweg te zoeken in zelfdoding en derhalve verwijst naar rapporten waaruit blijkt dat de behandelingsmogelijkheden voor psychologische problemen in Hongarije niet voorhanden zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij vooreerst verwijst naar een rapport van 13 september 2010, hetgeen thans bezwaarlijk kan beschouwd worden als een actuele weergave van de situatie desbetreffend. Waar verzoekende partij voorts verwijst naar een rapport van 2014 stelt de Raad vast dat hierin melding wordt gemaakt van problemen inzake de behandeling van een post traumatische stressstoornis. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij persoonlijk lijdt aan een post traumatische stressstoornis, waardoor het desbetreffend rapport geen afbreuk kan doen aan hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 8 juni 2015 een consultatie plaatsvond bij de centrumarts. Uit het verslag dat deze arts opstelde wordt niet gesproken over psychologische problemen. Het vakje "*deze persoon is om medische/psychologische redenen niet geschikt om in dit centrum te verblijven*" werd evenmin aangekruist. Integendeel werd door de arts besloten dat de verzoekende partij op dat ogenblik geschikt was om in het centrum te verblijven. Het verslag van het opvangcentrum dateert overigens van 13 april 2015. Uit niets blijkt dat verzoekende partij thans nog te kampen zou hebben met een zware psychische problematiek, noch dat zij daarvoor opvolging in Hongarije zou behoeven.

Ook wordt nogmaals benadrukt dat Hongarije expliciet heeft bevestigd akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht ook geenszins aannemelijk dat de situatie in Hongarije dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties zouden worden gevraagd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad *prima facie* dat, zoals ook in de bestreden beslissing gesteld, niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Hongarije. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de gemachtigde op enig punt een partiële lezing maakt van de gehanteerde stukken. De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk recente bronnen – waaronder het AIDA-rapport dat up-to-date is tot 17 februari 2015 – heeft gehanteerd in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat de verzoekende partij geen bronnen aanhaalt waaruit blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die de gemachtigde hanteerde, gedateerd zijn of worden tegengesproken.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 3 van het EVRM op het eerste gezicht niet wordt aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DIGNEF